

16 Juli wordt ze veertien en het zou me niet verbazen als ze de vijftien ook nog wel haalt, want ze lijkt onverwoestbaar, onze Tasa. Natuurlijk, ze komt uit een lijn met ouwe taaïen (van de Menninge), maar ik denk ook dat het haar ongekende levenslust is die haar geest altijd zo jong en haar lichaam zo gezond heeft gehouden. Tasa geniet van ieder moment dat ze leeft. Ze vindt alles leuk. Ze sjokt alleen als we op de terugweg zijn, want ze wil nog niet naar huis. Anders galoppeert ze op haar wankele poten voor me uit, natuurlijk bij lange na niet meer zo hard als vroeger, of trippelt met een dennenappel in haar bek achter me aan, me af en toe aanstotend: “Joehoe, baasje, zie je niet wat ik heb. Gooi nou.” En ik gooi nog steeds af en toe, ook al is het zo slecht voor de artrose in haar voeten, want ik kan haar smekende blik niet weerstaan.

Want Tasa is verslaafd. Aan gooien. Ballen, dummies, dennenappels, frisbies, het maakt niet uit, als het maar door de lucht vliegt. Ze brengt het alleen maar terug, omdat ze hoopt dat ik dan nog een keer gooi. Want de zo geroemde ‘will-to-please’ heeft ze niet. Geen greintje. Ze wil haar buit vangen en zelf houden, om er, als ze eindelijk moe is, uren ritueel op te gaan liggen sabbelen. Mijn rol is niet meer dan van een veredeld fly-ball apparaat en ik weet zeker dat als ze zelf een dummy-launcher kon bedienen, ze de hele dag niets anders deed dan een dummy wegschieten, er zo hard mogelijk achteraan rennen, hem terugbrengen en gelijk weer wegschieten. Ze is het er dan ook niet mee eens dat ik haar heb gepensioneerd om haar tegen zichzelf te beschermen. Want ze gaat dwars door roeien en ruiten en bovendien door al haar pijngrenzen heen om vooral zo snel mogelijk iets te zoeken of te halen. Ze houdt nog steeds tijdens iedere wandeling met argusogen in de gaten of ik niet stiekem toch een dummy probeer te verstoppen voor een van de andere honden en ze siddert nog steeds als een rietje van de spanning als ik haar bij haar halsband tegenhoud om een bal voor Britt of Jenna weg te gooien (want rustig wachten op haar beurt is er bij haar niet bij). En als ik haar dan na een wandeling door het bos in de auto heb gestopt, protesteert ze met een verontwaardigd kefje als ik wegloop om met de andere honden te gaan trainen. Want zij wil. ZIJ wil. Stel je voor dat ze iets zou missen. Of dat een andere hond haar voor is. Het komt dan ook alleen maar doordat ze behoorlijk doof is, dat ze niet meer als eerste bij de voordeur staat als ik de riemen pak of naar de ijskast holt als ik het kaasdoosje tevoorschijn haal.

Tasa was dan ook al ruim negen jaar toen Britt haar intrede deed. Ik had immers mijn handen vol aan deze hond die bruiste van de energie en alles vol overgave doet. Vrijwel alle hondensporten heb ik intensief met haar beoefend: jacht, G&G, behendigheid, flyball, reddingswerk. Deels om haar in het gareel te krijgen en te houden, maar vooral omdat zij werkelijk alles leuk vindt. Zelfs voor pakwerk en coursing heb ik haar voor de grap een keer op een instructeursdag van O&O ingeschreven en ook dat vond ze geweldig: ze hing na enige aarzeling volop in de mouw van de pakwerker en joeg de plastic ‘haas’ na als een volleerde windhond. Hoezo dual purpose hond? Als er een tienkamp voor honden zou bestaan, dan zou Tasa hoge ogen hebben gegooid. Haar enorme inzet en zichtbare plezier in alles wat we deden, maakte het werken met haar tot een feest, maar ook tot een gigantische uitdaging. Want Tasa, eigenzinnig als ze is, was geen gemakkelijke hond om te trainen. Werkelijk iedere fout die ik maakte (en dat waren er zeker in het begin heel veel) werd door haar afgeserveerd. Was ik onduidelijk en snapte ze niet wat de bedoeling was, dan begon ze ongeduldig te blaffen. Bewoog ik een pink een millimeter in de verkeerde richting, dan was ze al een kilometer weg. Verloor ik mijn geduld, dan werd ze onhandelbaar. Lette ik even niet op, dan deed ze wat God en iedereen verboden had. Terwijl ik Tasa trachtte te trainen, trainde zij mij. In stemgebruik, in lichaamstaal, in timing, in kritisch zijn op jezelf, in geduld, in duidelijkheid, in ogen in je achterhoofd hebben, in vooruitzien, in voorkómen.

Ik had dus mijn handen vol aan haar en alle daarbij komende hondenactiviteiten, maar afgezien daarvan was ik ook ervan overtuigd dat een pup erbij niet zo'n goed idee was. Tasa vond namelijk dat zij op alles het alleenrecht had. Onze kat beschouwde ze als een lastige concurrent die met harde hand geregeerd moest worden. Iedere pup die haar met jeugdige overmoed voor de voeten liep werd onmiddellijk de les gelezen. Een vreemde hond die het waagde om binnen een straal van 10 meter van een van haar vermeende bezittingen te komen (bal, dummy-tas, auto, mand) werd onmiddellijk hardhandig weggesnauwd. Als ik in de zomer na een lange wandeling neerplofte in het gras, moest ik ervoor zorgen dat ik onmiddellijk ging staan en Tasa onder appèl zette als er iets of iemand aankwam, want anders verdedigde ze ook mij. Het leek me dan ook weinig opportuun om een pup aan haar heerszucht bloot te stellen, ook al gaf ze eigenlijk nooit problemen met honden die ze kende en bestond haar machtsvertoon alleen maar uit het maken veel kabaal: een gaatje heeft ze nog nooit in iets of iemand gebeten. Bij toeval kwam ik er echter achter dat Tasa ook heel leuk kon zijn met pups, ja daar zelfs zichtbaar van genoot en dus deed Britt haar intrede. En ik, die dacht mijn hond door en door te kennen, viel van de ene verbazing in de andere. Binnen de kortste keren mocht Britt werkelijk alles: in haar vel hangen, haar speeltjes afpakken, haar bal uit haar bek halen, uit haar voerbak eten, haar gebruiken als kussentje. Wat onze kat niet in zijn hoofd moest halen, vond Tasa van Britt allemaal even prachtig.

Ondanks haar enorme tolerantie bleef Tasa desalniettemin absoluut de baas, zonder daar veel meer voor te moeten doen dan af en toe een strenge blik werpen en even aan Britts achterste ruiken als die wat te vrijpostig werd. Bij Jenna, die er een half jaar geleden bijkwam, ging het al net zo. Jenna is wat brutaler dan Britt en Tasa vestigde haar gezag op niet mis te verstane wijze. Zelden heb ik een hond vuiler naar een pup zien kijken dan Tasa naar Jenna in de eerste dagen. En hoewel Jenna Tasa respecteert en met rust laat, ook nu ze de teugels heeft laten vieren, zich ook door Jenna als kussentje laat gebruiken en haar speeltjes laat afpakken, heb ik toch ook de indruk dat de pup rekening met haar houdt omdat Tasa zo oud is. Ze loopt nooit per ongeluk expres tegen haar aan en als Tasa met haar komt spelen -iets wat ze nog maar zelden doet omdat ze te stram en stijf is- is Jenna vreselijk voorzichtig: ze past haar spel helemaal aan. Iets wat ze bij Britt absoluut niet doet; daar kan het spelletje haar niet wild genoeg zijn.

Er zijn momenten geweest dat ik Tasa graag wilde inruilen voor een gemakkelijker exemplaar, dat ik er vreselijk moe van werd om haar een stap voor te blijven, dat ik er genoeg van had om voortdurend op mijn qui vive te moeten zijn, slimmer te moeten zijn dan zij. Maar altijd was het weer haar zichtbare plezier in alles, dat alles goed maakte (nou ja, bijna alles). Tegenwoordig rolt ze niet meer in de poep, vreet ze niet meer alle viezigheid die los en vast zit, duikt ze niet meer in iedere modderplas en probeert ze ook niet meer de bal gauw uit mijn handen te grissen ten koste van een paar vingers. Door de ouderdom zijn de bronnen van ergernis verdwenen. Ze is me zo vreselijk dierbaar met haar oude lijf, haar grijze snoet en haar nog steeds zo sprankelende, hoopvolle ogen. Soms, als ze zo vreselijk diep in slaap is dat ik haar minuten lang zachtjes moet aaien om haar wakker te maken, hoop ik dat ze op een dag niet meer wakker zal worden uit die diepe, diepe slaap. Maar ik hoop ook dat dat moment nog heel ver weg zal zijn. Want ik zal haar zo vreselijk missen.

P.S. Tasa is 15 jaar en 3 maanden geworden. Ze overleed aan nierfalen door ouderdom.